

ΣΧΟΛΙΑ, ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ, ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ, ΠΑΡΟΙΚΙΑ, ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

Η ΖΩΗ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ 63 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Ο εθισμός στο τζόγο και οι φρικτές συνέπειές του

Στην περασμένη έκδοση του «Κόσμου» ανέφερα ότι η ζωή των νεομεταναστών που ήρθαν στην Αυστραλία θύμιζε το τραγούδι του Νταλάρα «Ένα δωμά, επτά νομά» και ζούσαν σε ένα δωμάτιο με άλλα τρία ή και τέσσερα άτομα. Μίζερη ζωή να μοιράζονται με άλλους δέκα ενοικιαστές σ' ένα σπίτι την κουζίνα, το ψυγείο, το λουτρό και την τουαλέτα...

Ειδικά για έναν μεγάλο αριθμό εργένιμων που βρέθηκαν μόνοι σε μια ξένη χώρα, μακριά από την θαλπωρή και την ασφάλεια της οικογενειακής εστίας, χωρίς τη συντροφιά φίλων και συγγενών, η λύση στο πρόβλημα της μοναξιάς ήταν το καφενείο.

Και υπήρχαν πολλά καφενεία που, εκτός από τον καφέ, πρόσφεραν ένα πιάτο νόστιμο ζεστό φαγητό, τις ελληνικές εφημερίδες, ακόμη και τον κουρέα, αλλά προπαντός την ευκαιρία να συναντήσουν πατριωτάκια τους, ή να κάνουν νέες γνωριμίες.

Όμως, δυστυχώς, υπήρχαν και τα άλλα καφενεία, τα παράνομα τζογαδορεία που με επαγγελματίες χαρτοπαίκτες λεπλατούσαν τις τσέπες των νεομεταναστών. Αυτό το κοινωνικό πρόβλημα για την ομογένεια, ήταν η πιο μαύρη σελίδα στην προσωπική ιστορία του μετανάστη στην Αυστραλία.

Ήταν ένας βάνουσος εθισμός, μια αρρώστια αθεράπευτη ακόμη και όσα απέκτησαν οικογένεια. Ασφαλώς, οι παλιοί άκουσαν τέτοιες απαίσιες περιπτώσεις τζογαδόρων που αυτοκτόνησαν όταν κατέθεσαν το βίος τους πάνω στην πράσινη τσόχα, ή που κλείστηκαν σε ψυχιατρεία. Ασφαλώς άκουσαν και για τις γυναίκες που πήγαιναν στα τζογαδορεία και άφηναν τα πεινασμένα μωρά τους στα τραπέζια χαρτοπαιξίας όπου ο σύζυγος κατέστρεφε συστηματικά την οικογένειά του και το μέλλον των παιδιών του.

Στο μεταξύ, η ομογένεια πλήθαινε και αναπτυσσόταν αλματωδώς με τους νεομετανάστες και τις ελληνικές οικογένειες που μετακόμισαν από την αυστραλιανή επαρχία στις μεγάλες πόλεις. Συνέπεια; Τί άλλο, ο διαχωρισμός ανάμεσα σε παλιούς και νέους μετανάστες με ανταγωνιστικές συμπεριφορές. Όπως συμβαίνει και σήμερα.

Ενώ όμως πρωταρχική απασχόληση των νεομεταναστών ήταν η επιβίωση και η εδραίωσή τους στη νέα πατρίδα τους, κύριος στόχος τους ήταν να δημιουργήσουν οικογένεια, να παντρευτούν και ν' αποκτήσουν παιδιά. Γι' αυτό τα πλοία μετέφεραν χιλιάδες νεαρές κοπέλλες γνωστές και ως «νύφες» για να παντρευτούν τον αγαπημένο τους ή να τον γνωρίσουν από προξενικό.

Αυτές οι κοπέλλες είναι οι άγνωστες πρω-

Αυτές οι κοπέλλες είναι οι άγνωστες ηρωίδες, οι ακατάβλητες συντρόφισσες στο σπίτι και στη δουλειά, οι τρυφερές μάνες που πρωταγωνίστησαν στην ανατροφή και το μέλλον των παιδιών τους. Δεν υποτιμώ καθόλου τον ρόλο του πατέρα, όμως, όταν αυτός μοχθούσε για το μέλλον της οικογένειας, η μάνα φρόντιζε τα παιδιά, τα πηγαινόφερνε από το σχολείο, ξενυχτούσε όταν ασθενούσαν, ήταν η σύμβουλος στα προβλήματά τους.

Αυτές οι γυναίκες ταξίδεψαν στην Αυστραλία για να παντρευτούν Έλληνες μετανάστες, που δεν τους είχαν ξαναδεί. Προσπαθούν να αναγνωρίσουν τους γαμπρούς από τη φωτογραφία του προξενιού.

ίδες, οι ακατάβλητες συντρόφισσες στο σπίτι και στη δουλειά, οι τρυφερές μάνες που πρωταγωνίστησαν στην ανατροφή και το μέλλον των παιδιών τους. Δεν υποτιμώ καθόλου τον ρόλο του πατέρα, όμως, όταν αυτός μοχθούσε για το μέλλον της οικογένειας, η μάνα φρόντιζε τα παιδιά, τα πηγαινόφερνε από το σχολείο, ξενυχτούσε όταν ασθενούσαν, ήταν η σύμβουλος στα προβλήματά τους. Ταυτόχρονα εργαζόταν στην οικογενειακή επιχείρηση, ή στο σπίτι για να βοηθήσει και οικονομικά.

Αυτά τα παιδιά, με την ηθική και οικονομική στήριξη των γονιών τους γέμισαν τα έδρανα των πανεπιστημίων. Γι' αυτό, υπήρξε μια περίοδος που ανάλογα με τον πληθυσμό μας στην Αυστραλία είχαμε περισσότερους φοιτητές από κάθε άλλη εθνότητα και που σήμερα διαπρέπουν σαν κάθε λογής επιστήμονες.

Φυσικά, μαζί με την ομογένεια, άλλαξε και η κοινωνία της Αυστραλίας σε ένα πολύ επιτυχημένο πείραμα σαν πολυρατσιστική, πολυεθνική, πολυπολιτιστική και πολύγλωσση, με μεγαλύτερη αποτυχία της, όμως, να προσφέρει ισότητα στους Αυτόχθονες.

Στο μεταξύ, τις αλκυονίδες ημέρες της κυβέρνησης Ουίτλαμ ακολούθησαν μερικά χρόνια αλλαγών στην κοινωνία, εκτός στο πολίτευμα της βασιλευόμενης Δημοκρατίας.

Είναι, ομολογουμένως, σπάνιο φαινόμενο οι πολίτες της Αυστραλίας -ακόμη και πολλοί μετανάστες- να υποστηρίζουν μονάρχη τους μια βασίλισσα που ζει στο Ηνωμένο Βασίλειο. Και μάλιστα, όταν η

Αυστραλία αγωνίζεται εναντίον της Αγγλίας σε αθλητικές διοργανώσεις, αυτή και η οικογένειά της να υποστηρίζουν τους αντιπάλους μας!

Εν τούτοις, αν και οι υποστηρικτές της αβασίλευτης Δημοκρατίας για την Αυστραλία ήταν άτομα αξιόλογα, όπως ο Μάλκολμ Τέρνμπουλ ή ο Πολ Κίτινγκ, ο φιλομοναρχικός Τζον Χάουαρντ τους τύλιξε σε μια κόλλα χαρτί και οι Αυστραλοί ψήφισαν υπέρ της μοναρχίας σε δημοψήφισμα στις 6 Νοεμβρίου 1999.

Γεγονός είναι -πάντως- πως στα χρόνια μετά τον Ουίτλαμ η δεξιά έχει κερδίσει την πολιτική και η αριστερά τον πολιτισμό.

Παρόλα αυτά. Στις εθνικές εκλογές 5 Μαρτίου 1983, η συντηρητική κυβέρνηση του Μάλκολμ Φρέιζερ ηττήθηκε κατά κράτος ύστερα από 7 χρόνια στην εξουσία. Ήταν η πρώτη από 5 συνεχείς εκλογικές νίκες και παραμονή 13 χρόνων στην εξουσία του Εργατικού Κόμματος με ηγέτες το δίδυμο Μπομπ Χόουκ και Πολ Κίτινγκ μέχρι το 1996.

Για την ιστορία αναφέρω και πως την 1η Μαρτίου 1959 άρχισε η οικοδόμηση της Sydney Opera House, που τελικά κόστισε \$102 εκατομμύρια και το 1962 η κυβέρνηση Μένζις άλλαξε τον εκλογικό νόμο για να έχουν δικαίωμα οι Αυτόχθονες να ψηφίζουν στις εθνικές εκλογές.

Το 1970, περισσότερα από 200.000 άτομα συμμετείχαν σε μια από τις μεγαλύτερες διαμαρτυρίες στην Αυστραλία, εναντίον του πολέμου στο Βιετνάμ.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ